

Arrest

nr. 91 121 van 8 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 2 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. OGUMULA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Georgische nationaliteit te bezitten en van Georgische origine te zijn. U bent afkomstig uit Tbilisi, Georgië.

In het verleden ging u, na een asielaanvraag in Polen op 8 juli 2009 naar Frankrijk omdat u medische behandeling nodig had. U verkreeg zowel in Polen als in Frankrijk geen asielstatus en keerde een jaar later terug naar Georgië.

De problemen waarvoor u asiel aanvraagt zijn ontstaan naar aanleiding van een feestje van uw vroegere klasgenote op 12 oktober 2011. Zij nodigde u samen met uw vrienden G.C. en L.K. uit om de verjaardag van haar zus te vieren. Er werd gedronken waarna er een discussie ontstond tussen G.C. en de vriend van de zus van uw klasgenote, Go.C.. Deze ruzie werd buiten verder gezet en mondde uit in een gevecht. U hoorde het lawaai en ging ook naar buiten om hen tegen te houden. Uw vrienden

raakten slaags met de vrienden van Go.C. hetgeen na twintig minuten uitmondde in de dood van Go.C.. Alle jongens op dit feestje vluchtten vervolgens.

U ging naar uw vriend waar u overnachtte om vervolgens bij uw zus en een vriendin te verblijven. Tijdens uw onderduik kwam de politie vaak naar uw thuis op zoek naar u want de familie van het slachtoffer had klacht ingediend. De vader van het slachtoffer bleek te werken voor het ministerie van Binnenlandse Zaken en hij wilde dat u berecht zou worden. Ook bleek uw familie een oude bloedwraak te hebben ten opzichte van de familie van de moeder van het slachtoffer. De familie kwam vervolgens geregeld naar uw familie met de vraag waar u was en uitte dreigementen.

Op 30 november 2011 vertrok u vervolgens per boot naar Odessa, Oekraïne waar u uw reis per bus en auto verderzette.

U stak de grens over in Slovaakse en kwam in België aan op 5 december 2011.

De volgende dag diende u uw asielaanvraag in.

U kwam te weten dat uw vriend G.C. gearresteerd en veroordeeld werd voor de moord op Go.C..

Uw andere vriend L.K., werd enkele maanden geleden op straat gegrepen door de familie van het slachtoffer maar hij kon ontsnappen. L.K. leeft ondergedoken.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart neer.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U vreest dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst in de gevangenis zal belanden en daarenboven het slachtoffer zal worden van bloedwraak omwille van uw problemen enerzijds naar aanleiding van het feestje in oktober 2011, en anderzijds omwille van de geschiedenis van wederzijdse moorden tussen uw familie en de familie van het slachtoffer.

Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielaanvraag echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Er dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, namelijk uw politieke of religieuze overtuiging, uw ras of nationaliteit, of uw lidmaatschap van een sociale groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over elementen die de kern van uw aanvraag raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig ondermijnt.

Zo verklaart u dat de familie van het slachtoffer na de dood van Go.C. geregeld langskwam bij uw familie, tien keer, meer of minder, u weet het niet. (CGVS p. 5 en 6 en 21)

Wanneer ze een eerste keer langskwamen kan u niet vertellen. (CGVS pp. 5)

Vervolgens verklaart u dat er convocaties op uw naam kwamen. (CGVS p. 21) Echter, hoeveel er kwamen kan u niet vertellen, noch wanneer u moest langsgaan. (CGVS p. 21)

U kan niet verklaren naar wie u moest gaan want u vroeg het niet. (CGVS p. 21) U verklaart enkel dat uw ouders stelden dat het hoofd van het departement u wilde zien maar wat zijn naam is herinnert u zich niet. (CGVS p. 21)

U stelt dat uw vader op één van de convocaties inging maar wanneer hij naar het politiedepartement ging, kan u niet verklaren. (CGVS p. 21) U vertelt vaag dat dit waarschijnlijk de dag na de convocatie was. (CGVS p. 21)

Betreffende het incident waarbij uw vriend Levant gevangen werd door de familieleden van het slachtoffer kan u niet verklaren waar dit gebeurde of wie er aanwezig was. (CGVS p. 23) U stelt vaagweg dat het twee of drie maanden geleden was. (CGVS p. 23)

Tot slot blijft u vaag betreffende de bloedwraak die tevens één van de redenen is waarom u niet kan terugkeren. Zo kan u niet stellen wanneer deze bloedwraak begon, u stelt in de jaren '90, specifiek 1990 toen er een moord gebeurde. (CGVS p. 25) Wanneer deze moord gebeurde en wie wie vermoordde kan u niet verklaren. (CGVS p. 25)

Eveneens bleek u niet op de hoogte te zijn van verscheidene incidenten in verband met uw asielaanvraag die ontstonden na uw vertrek uit Georgië.

Zo verklaarde u dat de familieleden van het slachtoffer langskwamen na uw vertrek uit Georgië bij uw ouders. (CGVS p. 5) Hoeveel keer zij langskwamen kan u niet precies zeggen enkel dat het misschien tien keer was of meer. (CGVS p. 5) Wanneer ze langskwamen weet u niet, enkel dat ze een laatste keer langskwamen drie weken geleden, maximum een maand. (CGVS p. 5 en 7)

U stelt dat ze ook drie of vier keer bij uw vrouw langskwamen, waarvan één keer in de Nieuwjaarsperiode. (CGVS p. 6) Wanneer ze de overige keren bij uw vrouw langskwamen kan u niet zeggen, enkel dat ze een laatste keer ongeveer één maand geleden langskwamen. (CGVS p. 6)

Tot slot weet u niet of G.C. beroep instelde tegen zijn vonnis. (CGVS p. 23)

Deze vage verklaringen omtrent de basis voor uw asielproblemen, namelijk de bloedwraak evenals de gevolgen van het feestje in oktober 2011, kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden. Zo verwacht het Commissariaat-generaal dat een asielzoeker ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen persoonlijke kennis heeft. In casu heeft u dit niet gedaan.

Zo is uw uitermate geringe kennis betreffende de invallen en bedreigingen bij zowel uw ouders en vrouw onverschoonbaar voor het Commissariaat-generaal.

Daarenboven is uw gebrekkige kennis betreffende de verscheidene convocaties die u beweert gekregen te hebben, onaannemelijk.

Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen bovendien op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde problemen, mag dan ook verwacht worden dat hij interesse toont in de evolutie van zijn problemen alsook probeert om zich te informeren betreffende de oorzaak van deze problemen.

Uw klaarblijkelijke en onaantvaardbare onwetendheid over zaken die de essentie van uw vervolgingsproblemen in Georgië betreffen, namelijk de bloedwraak, uw oproepingen en de gevolgen van de moord op Gotcha, ondermijnen uw geloofwaardigheid en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw problemen.

Bovendien kwamen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal met betrekking tot verschillende belangrijke asielelementen niet overeen met hetgeen u verklaarde in de CGVS-vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken bij uw aankomst in België.

Vooreerst verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat er een vechtpartij ontstond tussen uw vrienden en de vrienden van de echtgenoot van uw klasgenote. (CGVS-verslag vraag 3.5)

Tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal stelt u dat Go.C. ruzie kreeg met G.C., maar u weet niet welke relatie hij had met de zus van uw klasgenote. (CGVS p. 18) U stelt voorts dat de personen die aan het vechten waren, vrienden en kennissen van de zus van uw klasgenote waren. (CGVS p. 16)

Geconfronteerd met uw verschillende verklaringen stelt u dat uw klasgenote geen man heeft. (CGVS p. 28)

Verder verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er momenteel twee vrienden van u opgesloten zitten in de gevangenis, waarvan er één, net zoals u, niets met de zaak te maken had aangezien hij enkel mensen probeerde uit elkaar te halen. (CGVS-verslag vraag 3.5) Nog een andere vriend is voortvluchtig en die vriend die enkel de mensen uiteen probeerde te krijgen, riskeert volgens u een celstraf van minstens vijftien jaar. (CGVS-verslag vraag 3.5)

Op het Commissariaat-generaal stelt u echter dat enkel G.C. in de gevangenis zit. (CGVS p. 22) L.K. is voortvluchtig. (CGVS p. 23) Gevraagd of er nog andere personen buiten G.C. gearresteerd werden stelt u dat dat niet het geval was. (CGVS p. 27)

Geconfronteerd met deze zware tegenstrijdigheid stelt u dat ze u verkeerd begrepen hebben, dat G.C. in de gevangenis zit en L.K. op de vlucht is. (CGVS p. 28)

Tot slot verklaart u dat u niet naar uw land durft terug te keren aangezien u de familie van het slachtoffer vreest met wie uw familie een bloedwraak heeft. (CGVS p. 24 en 25)

Echter, tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt u geen enkele vermelding van deze bloedwraak. Wat meer is, tijdens laatstgenoemde interview stelt u dat u enkel vreest dat u zonder enige reden gearresteerd zou worden. (CGVS-verslag vraag 3.4) Er is geen enkele vermelding van enige dreiging of bloedwraak van de familie van het slachtoffer.

Geconfronteerd met deze bezwaarlijke omissie stelt u dat u verklaarde te vrezen voor de gevangenis en het feit dat u vermoord zou worden maar dat u niet gevraagd werd door wie u vermoord zou worden. (CGVS p. 27)

Uw uitleg voor deze zware en manifeste tegenstrijdigheden tussen uw verschillende verklaringen kunnen onmogelijk door het Commissariaat-generaal aanvaard worden.

Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, op een zorgvuldige en nauwkeurige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

In casu bent u daar niet in geslaagd.

Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot elementen die de kern van uw asielrelaas raken, zijnde elementen betreffende het feestje en de gasten die aanwezig waren, en daarenboven betreffende de gevolgen van deze moord.

Bovendien maakte u geen enkele melding van een bloedwraak die uw leven zou eisen bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst, noch van enige directe vrees ten opzichte van de betreffende familie hetgeen bijzonder onaannemelijk is gezien uw verklaarde vrees ten opzichte van deze familie. Het feit dat u tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel vermeldt niet onterecht in de gevangenis gegooid te willen worden waarna u tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal stelt dat u tevens een bloedwraak van deze familie vreest, kan onmogelijk aanvaard worden waardoor er redelijkerwijze getwijfeld mag worden aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bijgevolg hebben deze tegenstrijdigheden, ongerijmdheden en omissies tot gevolg dat er geen geloof kan worden gehecht aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen waardoor uw algehele geloofwaardigheid ook aangetast wordt.

Daarenboven werd de CGVS-vragenlijst samen met een Georgische tolk ingevuld en daarna nog eens in het Georgisch voorgelezen. Vervolgens hebt u de vragenlijst ondertekend, ter bevestiging dat uw verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen.

De tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken tasten uw geloofwaardigheid dus verder aan.

Verder wil het Commissariaat-generaal nog volgende ongerijmdheden opmerken.

Tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u dat uw vriend de andere persoon met een grote steen op het hoofd sloeg, waarna die persoon overleed. (CGVS-verslag vraag 3.5)

Tijdens uw volgend interview op het Commissariaat-generaal werd u gevraagd waaraan deze persoon overleden was waarop u stelt dat u niet weet wat er precies gebeurde, en dat u verschillende geruchten hoorde dat de overledene viel op een scherp metaal terwijl anderen zeiden dat ze hem met iets scherp of metaals geslagen hadden. (CGVS p. 20) U stelt dat u de echte reden niet weet. (CGVS p. 20)

Nu, op het einde van uw interview verklaart u dat u niet kan terugkeren en rekenen op uw nationaal juridisch systeem aangezien G.C. veroordeeld werd tot een gevangenisstraf. (CGVS p. 26)

Geconfronteerd met het feit dat hij iemand vermoord heeft stelt u dat G.C. hem niet vermoord heeft, dat het een ongeval was, dat hij viel en zo zijn hoofd stootte op een object. (CGVS p. 26)

Geconfronteerd met uw eerdere, tegenstrijdige beweringen, stelt u dat G.C. hem niet sloeg. (CGVS p. 26)

Ook uw verklaringen in verband met uw verblijfplaats na het feestje bleken af te wijken gedurende uw interview op het Commissariaat-generaal.

Zo stelt u in het begin van het interview dat u uw woning in Varketeli-sstraat 3, Tbilisi verliet ergens rond 10 november 2011, waarna u naar Zugdidi vertrok om bij verwanten te verblijven. (CGVS p. 4)

Later tijdens hetzelfde interview werd u gevraagd waar u verbleef na het feestje op 12 oktober 2011, waarna u verklaart dat u die nacht bij een vriend bleef slapen om vervolgens drie dagen bij uw zus te verblijven en hierna naar Zugdidi te vertrekken.

Geconfronteerd met het feit dat u volgens deze verklaring reeds rond 15 oktober 2011 naar Zugdidi vertrokken zou zijn, en dus niet tot ongeveer 10 november 2011 in uw woonst verbleef, stelt u uw verklaringen bij door te verklaren dat u eerst nog bij een vriendin verbleef gedurende ongeveer drie weken, alvorens u naar Zugdidi ging. (CGVS p. 19 en 20)

Wederom doen uw tegenstrijdige verklaringen twifelen aan de waarachtigheid van uw asielrelaas.

Zo is het weinig aannemelijk dat u eerst stelt dat uw vriend hem sloeg met een steen, dan verklaart niet te weten hoe deze persoon overleed en dat er geruchten van een val of een slag waren, om vervolgens te stellen dat uw vriend hem helemaal niet geslagen heeft en dus onschuldig in de gevangenis zit.

Ook is het opmerkelijk dat u eerst verklaart tot ongeveer 10 november 2011 in uw woonst te Varketeli-sstraat 3, Tbilisi te verblijven om vervolgens uw verhaal tegen te spreken door te stellen dat u omstreeks 15 oktober 2011 naar Zugdidi vertrok.

Wederom zijn uw tegenstrijdige verklaringen omtrent dergelijke kernelementen van uw asielrelaas onaanvaardbaar. Er mag immers verwacht worden dat u doorheen uw verklaringen dezelfde versie van de gebeurde feiten kan weergeven evenals uw kennis betreffende deze feiten.

Uw verschillende verklaringen betreffende de dood van Go.C. klopt niet met deze verwachting, net zoals uw verklaarde verblijfplaats na het feestje.

Bijgevolg ondermijnen ook deze tegenstrijdigheden uw geloofwaardigheid.

Tot slot kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat het incident dat de aanleiding voor uw vlucht vormde, daadwerkelijk plaatsvond.

Ook voor het feit dat u door de autoriteiten gezocht wordt, kan u geen aanwijzingen geven. U verklaarde nochtans dat er convocaties gekomen waren (CGVS,p.21).

De documenten die u wel voorlegt kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw identiteitskaart bewijst op voldoende wijze uw identiteit hetgeen niet betwist wordt door

het Commissariaat-generaal maar is niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kan herstellen.

Bovendien wenst het Commissariaat-generaal op te merken dat u verklaarde uw internationaal paspoort tijdens uw reis afgegeven te hebben aan de chauffeur omdat hij zei dat u het niet nodig had onderweg. (CGVS p. 10) U kon dit document niet voorleggen op het Commissariaat-generaal aangezien u er niet meer aan dacht het terug te vragen, u was zo moe. (CGVS p. 10)

Het Commissariaat-generaal aanvaardt deze verklaringen niet aangezien men in alle redelijkheid kan aannemen dat reizigers tijdens hun reis bijzondere aandacht hebben voor deze cruciale documenten temeer in het geval van asielzoekers voor wie deze documenten van levensbelang zijn. Tevens ontstaat het vermoeden dat u uw Georgisch internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Uw geloofwaardigheid wordt ook hierdoor verder aangetast.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert.

Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 2 juli 2012 een schending aan van artikel 1.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook van de “materieële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materieële motivering”.

Hij vat aan met een theoretische uiteenzetting over de vrees voor vervolging, de gegrondheid ervan en de vervolgende partij.

Hij besluit dat de vrees voor zijn leven (zie het verzoekschrift, p. 5) “wijst naar de persoonlijke en psychische toestand van verzoeker” en dat deze vrees “wijst op een bewustzijn van het risico in Georgië vervolgd te worden en slachtoffer te zijn van bloedwraak omwille van een moord zaak” (sic).

Volgens verzoeker volstaat het dat hij “het bestaan van objectieve feiten aanwijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging”.

Verzoeker laat gelden dat “uit een bloemlezing van zijn gehoorverslag” blijkt dat hij “gegrond vrees heeft” (sic) en dat hij, in het licht van het dreigement op zijn leven, geen andere keuze had dan zijn land van herkomst te ontvluchten.

Hij besluit dat hij heeft aangetoond dat hij “op een gegrond vrees kan beroepen” (sic) en is van mening dat de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 6) “zich beperkt tot enkel standaardoverwegingen die dermate haaks op de materieële motiveringsplicht en het verhoorverslag staat” (sic) en de bestreden beslissing “niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen”.

Verzoeker laat nog gelden “dat er geen sprake is van een tegenstrijdige verklaringen van verzoeker dit in tegenstelling tot de bewering van de bestreden beslissingen” (sic).

Hij betreurt de bestreden beslissing en stelt dat deze “buiten verhouding staat met de werkelijke problemen van verzoeker” (sic); hij “kan alleen maar vaststellen dat de bestreden beslissingen haar eigen appreciatiebevoegdheid hierdoor schendt door geen rekening te houden met de kern van het dossier” (sic).

Verzoeker laat gelden dat hij (zie het verzoekschrift, p. 7) “voldoende informatie gegeven heeft omtrent de beschuldiging in een moord zaak en zijn vervolging erna” (sic).

Wat betreft de weigering van de subsidiaire bescherming, voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij laat gelden dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet “ruimer geïnterpreteerd” moet worden.

Volgens verzoeker beperkt de commissaris-generaal zich “tot een stereotype overwegen van zijn beslissingen tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus” (sic).

Hij besluit dat de commissaris-generaal in gebreke is gebleven een grondig onderzoek te voeren naar de toepassing van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming en tevens in gebreke is gebleven de weigering ervan afdoende te motiveren.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen, alsook "*het verzoek van verzoeker opnieuw onder te zoeken*" (sic) en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens de subsidiaire bescherming te verlenen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker "*de bestreden beslissingen te vernietigen*" (sic).

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde vooreerst vast dat de voorgehouden problemen van verzoeker geen verband houden met één van de criteria bepaald in het Vluchtelingenverdrag.

De Raad wijst erop dat, om als vluchteling te worden erkend, de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag vermelde criteria, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat de door verzoeker aangegeven redenen om zijn land te verlaten niet valt onder voormelde criteria gezien deze problemen -indien ze zich al zouden hebben voorgedaan- inderdaad louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn.

De Raad benadrukt tevens dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade, wat verzoeker evenwel nalaat te doen.

Bovendien bleek verzoeker op een onaannemelijke wijze vaag over elementen die de kern van zijn relaas raken en was hij tevens niet op de hoogte van de incidenten die zich voordeden na zijn vertrek uit Georgië:

“Zo verklaart u dat de familie van het slachtoffer na de dood van Go.C. geregeld langskwam bij uw familie, tien keer, meer of minder, u weet het niet. (CGVS p. 5 en 6 en 21) Wanneer ze een eerste keer langskwamen kan u niet vertellen. (CGVS pp. 5) Vervolgens verklaart u dat er convocaties op uw naam kwamen. (CGVS p. 21) Echter, hoeveel er kwamen kan u niet vertellen, noch wanneer u moest langsgaan. (CGVS p. 21) U kan niet verklaren naar wie u moest gaan want u vroeg het niet. (CGVS p. 21) U verklaart enkel dat uw ouders stelden dat het hoofd van het departement u wilde zien maar wat zijn naam is herinnert u zich niet. (CGVS p. 21) U stelt dat uw vader op één van de convocaties inging maar wanneer hij naar het politiedepartement ging, kan u niet verklaren. (CGVS p. 21) U vertelt vaag dat dit waarschijnlijk de dag na de convocatie was. (CGVS p. 21) Betreffende het incident waarbij uw vriend Levant gevangen werd door de familieleden van het slachtoffer kan u niet verklaren waar dit gebeurde of wie er aanwezig was. (CGVS p. 23) U stelt vaagweg dat het twee of drie maanden geleden was. (CGVS p. 23) Tot slot blijft u vaag betreffende de bloedwraak die tevens één van de redenen is waarom u niet kan terugkeren. Zo kan u niet stellen wanneer deze bloedwraak begon, u stelt in de jaren '90, specifiek 1990 toen er een moord gebeurde. (CGVS p. 25) Wanneer deze moord gebeurde en wie wie vermoordde kan u niet verklaren. (CGVS p. 25)

Eveneens bleek u niet op de hoogte te zijn van verscheidene incidenten in verband met uw asielproblemen die ontstonden na uw vertrek uit Georgië. Zo verklaarde u dat de familieleden van het slachtoffer langskwamen na uw vertrek uit Georgië bij uw ouders. (CGVS p. 5) Hoeveel keer zij langskwamen kan u niet precies zeggen enkel dat het misschien tien keer was of meer. (CGVS p. 5) Wanneer ze langskwamen weet u niet, enkel dat ze een laatste keer langskwamen drie weken geleden, maximum een maand. (CGVS p. 5 en 7) U stelt dat ze ook drie of vier keer bij uw vrouw langskwamen, waarvan één keer in de Nieuwjaarsperiode. (CGVS p. 6) Wanneer ze de overige keren bij uw vrouw langskwamen kan u niet zeggen, enkel dat ze een laatste keer ongeveer één maand geleden langskwamen. (CGVS p. 6) Tot slot weet u niet of G.C. beroep instelde tegen zijn vonnis. (CGVS p. 23)”

De loutere bewering in het verzoekschrift dat verzoeker *“voldoende informatie gegeven heeft omtrent de beschuldiging in een moord zaak en zijn vervolging erna”* (sic), maakt geen dienstig verweer uit.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, quod non in casu.

De Raad wijst er verder op dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van een asielzoeker kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

De verregaande onwetendheid van verzoeker en zijn nalatige handelingen om zich te informeren, wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

De commissaris-generaal stelde tevens vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal en op de Dienst Vreemdelingenzaken:

“Vooreerst verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat er een vechtpartij ontstond tussen uw vrienden en de vrienden van de echtgenoot van uw klasgenote. (CGVS-verslag vraag 3.5) Tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal stelt u dat Go.C. ruzie kreeg met G.C., maar u weet niet welke relatie hij had met de zus van uw klasgenote. (CGVS p. 18) U stelt voorts dat de personen die aan het vechten waren, vrienden en kennissen van de zus van uw klasgenote waren. (CGVS p. 16) Geconfronteerd met uw verschillende verklaringen stelt u dat uw klasgenote geen man heeft. (CGVS p. 28) Verder verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er momenteel twee vrienden van u opgesloten zitten in de gevangenis, waarvan er één, net zoals u, niets met de zaak te maken had aangezien hij enkel mensen probeerde uit elkaar te halen. (CGVS-verslag vraag 3.5) Nog een andere vriend is voortvluchtig en die vriend die enkel de mensen uiteen probeerde te krijgen, riskeert volgens u een celstraf van minstens vijftien jaar. (CGVS-verslag vraag 3.5) Op het Commissariaat-generaal stelt u echter dat enkel G.C. in de gevangenis zit. (CGVS p. 22) L.K. is voortvluchtig. (CGVS p. 23) Gevraagd of er nog andere personen buiten G.C. gearresteerd werden stelt u dat dat niet het geval was. (CGVS p. 27) Geconfronteerd met deze zware tegenstrijdigheid stelt u dat ze u verkeerd begrepen hebben, dat G.C. in de gevangenis zit en L.K. op de vlucht is. (CGVS p. 28) Tot slot verklaart u dat u niet naar uw land durft terug te keren aangezien u de familie van het slachtoffer vreest met wie uw familie een bloedwraak heeft. (CGVS p. 24 en 25) Echter, tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt u geen enkele vermelding van deze bloedwraak. Wat meer is, tijdens laatstgenoemde interview stelt u dat u enkel vreest dat u zonder enige reden gearresteerd zou worden. (CGVS-verslag vraag 3.4) Er is geen enkele vermelding van enige dreiging of bloedwraak van de familie van het slachtoffer.”

Bovendien merkte de commissaris-generaal de volgende incoherenties op:

“Tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u dat uw vriend de andere persoon met een grote steen op het hoofd sloeg, waarna die persoon overleed. (CGVS-verslag vraag 3.5) Tijdens uw volgend interview op het Commissariaat-generaal werd u gevraagd waaraan deze persoon overleden was waarop u stelt dat u niet weet wat er precies gebeurde, en dat u verschillende geruchten hoorde dat de overledene viel op een scherp metaal terwijl anderen zeiden dat ze hem met iets scherp of metaals geslagen hadden. (CGVS p. 20) U stelt dat u de echte reden niet weet. (CGVS p. 20) Nu, op het einde van uw interview verklaart u dat u niet kan terugkeren en rekenen op uw nationaal juridisch systeem aangezien G.C. veroordeeld werd tot een gevangenisstraf. (CGVS p. 26) Geconfronteerd met het feit dat hij iemand vermoord heeft stelt u dat G.C. hem niet vermoord heeft, dat het een ongeval was, dat hij viel en zo zijn hoofd stootte op een object. (CGVS p. 26) Geconfronteerd met uw eerdere, tegenstrijdige beweringen, stelt u dat G.C. hem niet sloeg. (CGVS p. 26) Ook uw verklaringen in verband met uw verblijfplaats na het feestje bleken af te wijken gedurende uw interview op het Commissariaat-generaal. Zo stelt u in het begin van het interview dat u uw woning in Varketeli-straat 3, Tbilisi verliet ergens rond 10 november 2011, waarna u naar Zugdidi vertrok om bij verwanten te verblijven. (CGVS p. 4) Later tijdens hetzelfde interview werd u gevraagd waar u verbleef na het feestje op 12 oktober 2011, waarna u verklaart dat u die nacht bij een vriend bleef slapen om vervolgens drie dagen bij uw zus te verblijven en hierna naar Zugdidi te vertrekken.”

De loutere stelling in het verzoekschrift *“dat er geen sprake is van een tegenstrijdige verklaringen van verzoeker dit in tegenstelling tot de bewering van de bestreden beslissingen”* (sic) volstaat niet om bovenstaande omstandige motivering te weerleggen.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, inderdaad mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

De motivering in de bestreden beslissing dienaangaande blijft overeind en deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

De Raad volgt de commissaris-generaal eveneens waar die vaststelt dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt van de problemen die hij verklaarde te hebben gekend, van het incident dat de aanleiding van zijn vlucht vormde en van het feit dat hij door de autoriteiten gezocht werd, terwijl verzoeker nochtans verklaarde dat er convocaties aangekomen waren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, treedt de Raad verzoeker geenszins bij waar die in zijn verzoekschrift stelt dat *“uit een bloemlezing van zijn gehoorverslag”* blijkt dat hij *“gegrond vrees heeft”* (sic) en dat hij, in het licht van het dreigement op zijn leven, geen andere keuze had dan zijn land van herkomst te ontvluchten.

Gezien de uitgebreide en concrete motivering in de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat de asielaanvraag op individuele wijze beoordeeld werd, wordt evenmin aangenomen dat de commissaris-generaal "*zich beperkt tot enkel standaardoverwegingen die dermate haaks op de materiële motiveringsplicht en het verhoorverslag staat*" (sic), noch wordt aangenomen dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing "*niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen*", noch dat de bestreden beslissing "*buiten verhouding staat met de werkelijke problemen van verzoeker*" (sic).

Ook waar verzoeker laat gelden dat hij "*alleen maar (kan) vaststellen dat de bestreden beslissingen haar eigen appreciatiebevoegdheid hierdoor schendt door geen rekening te houden met de kern van het dossier*", stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat met enige concrete argumenten de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift omtrent de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet "*ruimer geïnterpreteerd*" moet worden.

Hij is van oordeel dat de commissaris-generaal zich beperkt "*tot een stereotype overwegen van zijn beslissingen tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*" (sic) en dat hij in gebreke is gebleven een grondig onderzoek te voeren naar de toepassing van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming en tevens in gebreke is gebleven de weigering ervan afdoende te motiveren.

Gezien verzoeker zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere elementen beroept dan deze van zijn asielrelaas, houdt verzoekers verweer geen steek.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal vooreerst vaststelde dat verzoekers problemen geen verband houden met één van de criteria bepaald in het Vluchtelingenverdrag en dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen, waardoor alle overige argumenten in de bestreden beslissing leiden tot het besluit dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Trouwens kan een ongeloofwaardig relaas ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 11 mei 2012 op het Commissariaat-generaal, afgenomen met behulp van een tolk die de Georgische taal machtig is en in bijzijn van een advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE